

РЕШЕНИЕ

№ 5720

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2632** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава X. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. И. М., чрез адв. К., против решение № 816/16.02.2024 г. по н.а.х.д. № 11825/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 10 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-141/10.07.2023 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на касатора, на основание чл. 24, чл. 27 и чл. 53 ЗАНН, чл. 15, ал. 1, т. 7 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН), вр. чл. 222, ал. 1, предл. 2 и чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК), е наложена глоба в размер на 7000 лв. за извършено нарушение на чл. 114б, ал. 1, предл. 1, хип. 3, вр. ал. 2, изр. 1, предл. 1 ЗППЦК.

Касаторът излага доводи за неправилност на оспореното решение. Наведените касационни основания са за нарушения на материалния закон и процесуалните правила, аргументирани в жалбата с доводи, които в голямата си част преповтарят изложеното във въззивната жалба до СРС. Изложени са подробни съображения за маловажност на нарушението. Искането до съда е за отмяна на обжалвания съдебен акт и за решаване на делото по същество с отмяна на НП. Не се претендират разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмена молба поддържа касационната жалба и моли оспореното решение да бъде отменено.

Ответникът – заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, в съдебно заседание се представлява от юрк. Л., която оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки по съществуващото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, XX-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл. 218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства в хода на проведеното пред районния съд съдебно следствие, по делото е установено от фактическа страна, че „Винзавод“ АД е публично дружество, вписано в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН и като такова е адресат на разпоредбите на ЗППЦК. На извънредно общо събрание на акционерите, проведено на 31.10.2022 г., настоящият касатор е избран за член на Съвета на директорите на дружеството и в това си качество е станал субект на задължения по ЗППЦК, сред които и разписаните в чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК. В законоустановения 7-дневен срок от избора му за член на Съвета на директорите М. не е представил на регулирания пазар на ценни книжа, организиран от „Българска фондова борса“ АД, декларация по чл. 114б, ал. 1 ЗППЦК, като бил длъжен да стори това най-късно до 07.11.2022 г. За установеното нарушение бил издаден АУАН № Р-06-16/23.01.2023 г., въз основа на който било издадено и процесното НП.

При тази фактическа обстановка районният съд е направил извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – АУАН и НП са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34, ал. 2 и 3 ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Налице е съответствие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация. И в АУАН, и в НП обвинението е формулирано по начин, позволяващ да се разбере неговият характер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното

прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Правните изводи на районния съд са съответни на фактическите установявания по делото и отговарят на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Въззивният съд е обсъдил подробно и мотивирано всяко едно възражение, което е изложено и като касационно основание и го е отхвърлил с доводи, които се споделят напълно от настоящия състав. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да ги преповтаря, като на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

Настоящият състав изцяло споделя и изводите на въззивния съд, че деянието не представлява маловажен случай. Преценката на органа не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност /в този смисъл се е произнесъл и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.д. № 1/2007 г. на ОСНК/. Настоящият съдебен състав приема, че нарушението не представлява маловажен случай, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от същия вид. Въпреки че деянието е формално, на просто извършване, то вредните последици от него (като заплашване на охраняваните обществени отношения) са значителни и не могат да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на М. И. М., засяга обществените отношения, регулирани от ЗППЦК, свързани със сигурността на търговията с ценни книжа и защита на инвеститорите в публичните дружества, предлагащи ценни книжа. Публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа са търговци със специфичен статут, по отношение на които законодателят е поставил по-високи изисквания относно разкриването на информация, в т.ч. и своевременно разкриване на информация с оглед осигуряването на защита на инвеститорите в ценни книжа, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за капиталовия пазар. Изрично в закона е предвидено, че всеки емитент е длъжен да разкрива регулираната информация на комисията и на обществеността. В този смисъл искането за маловажност на процесното деяние не може да се възприеме. Като е достигнал до този извод, СРС не е допуснал нарушение на закона в постановеното от него решение.

Предвид изложеното по-горе, СРС е възприел правилно фактическата обстановка и въз основа на нея е достигнал до правилни правни изводи.

По изложените съображения касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5

ЗАНН, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 816/16.02.2024 г. по н.а.х.д. № 11825/2023 г. по описа на СРС, НО, 10 състав.

ОСЪЖДА М. И. М., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 80,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.